

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	05/17/2006
Spisová značka:	8 Tdo 572/2006
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2006:8.TDO.572.2006.1
Typ rozhodnutí:	Usnesení
Heslo:	Osobní prohlídka
Dotčené předpisy:	§ 83b tr. ř.
Kategorie rozhodnutí:	B

8 Tdo 572/2006

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 17. května o dovolání nejvyšší státní zástupkyně v trestní věci obviněného L. Š., proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. února 2006, sp. zn. 23 To 49/2006, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 3 T 87/2005, t a k t o :

Podle § 265k odst. 1 tr. ř. s e z r u š u j e rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 23 To 49/2006, v celém rozsahu.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. s e z r u š u j í další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Českých Budějovicích p ř i k a z u j e , aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. 3 T 87/2005, byl obviněný L. Š. uznán vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., kterého se podle skutkových zjištění dopustil tím, že dne 11. 3. 2005 v 19:00 hodin v Č. B., v obchodním domě G. poté, co byl přistižen pracovníky bezpečnostní agentury při odcizení zboží, byl jimi vyzván k následování do služební místnosti, když následně byl vyzván k prokázání totožnosti a umožnění provedení osobní prohlídky s cílem nalézt odcizené zboží, toto odmítl a se slovy „žádná prohlídka se konat nebude“, vyndal z pouzdra na opasku pistoli ráže 7,65 zn. BERETA a mířil s ní ze vzdálenosti 20-30 cm na krajinu břišní J. M., který mu zbraň vytrhl z ruky.

Za tento trestný čin mu byl podle § 235 odst. 2 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl podle § 60a odst. 1, 2 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let za současného vyslovení dohledu. Podle § 60a odst. 3 tr. zák. byla obviněnému uložena povinnost, aby se v pravidelných lhůtách určených úředníkem Probační a mediační služby České republiky, nejméně však jedenkrát za šest měsíců, dostavoval k probačnímu dohledu a zde dokladoval své osobní a výtěžkové poměry.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací rozsudkem ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 23 To 49/2006, z podnětu dovolání podaného obviněným podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil uvedený rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného L. Š. podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby.

Proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch

obviněného L. Š. dovolání, které opřela o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., protože rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, neboť odvolací soud nesprávně zhodnotil podmínky nutné obrany podle § 13 tr. zák., z nichž pro své rozhodnutí vycházel. Dovolatelka nejprve poukázala na argumentaci vyjádřenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že závěry, které odvolací soud učinil, nekorespondují s obsahem výpovědi svědkyně H. V., z níž vyplývá, že členové bezpečnostní služby („detektivové“) obviněného vyzvali k dobrovolnému vydání odcizené věci. Dovolatelka se neztotožnila s tím, že by popsané jednání obviněného mohlo být považováno za legitimní. Správným neshledala rovněž závěr odvolacího soudu o tom, že detektivové překročili meze zákona, a obviněný byl oprávněn odvrátit útok ze strany detektivů, pokud na něm požadovali provedení osobní prohlídky, neboť tím odvracel útok na zájem chráněný trestním zákonem. Za vadné označila i to, že odvolací soud jednání obviněného považoval za přiměřené odvracení hrozícího útoku ze strany detektivů, a to i přesto, že obviněnému bylo detektivy dáno na výběr, zda se dobrovolně podrobí osobní prohlídce nebo zda vyčká příjezdu příslušníků Policie České republiky, popř. zda odcizenou věc dobrovolně vydá. Zdůraznila, že ani poté, co se svědek J. M. zmocnil pistole obviněného, nebylo ze strany detektivů přistoupeno k jeho osobní prohlídce či svévolnému odnětí odcizeného zboží a detektivové s ohledem na postoj obviněného vyčkali příjezdu Policie České republiky. V takovém případě detektivové nepřekročili meze svých oprávnění a trestný čin obviněného nebyl spáchán za podmínek nutné obrany podle § 13 tr. zák., nebylo na místě obviněného obžaloby zprostit, protože všechny zjištěné okolnosti, jak jsou popsány ve skutkových zjištěních svědčí pro závěr, že obviněný uvedeným činem naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák.

V závěru svého dovolání nejvyšší státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 23 To 49/2006, zrušil, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením pozbyla podkladu. Dále navrhla podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázat Krajskému soudu v Českých Budějovicích, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný L. Š. k tomuto dovolání podal písemné vyjádření, v němž po stručném shrnutí jeho obsahu i průběhu předchozího řízení poukázal na zákonné podmínky dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a vyjádřil, že dovolatelka v rozporu s ním nesprávně vytýká nedostatky ve skutkových závěrech, protože své argumenty opírá o jiné hodnocení důkazů. V takovém případě nebyl řádně tento dovolací důvod uplatněn, neboť jeho prostřednictvím lze namítat jen vady právní povahy, ale důvod jiný, a to pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, který v ustanovení § 265b tr. ř. není uveden. Obviněný vyjádřil přesvědčení, že Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodoval na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Narozdíl od dovolatelky se obviněný ztotožnil s právním posouzením provedeným odvolacím soudem a vyjádřil přesvědčení, že soud prvního stupně nepostupoval podle zásad platných pro hodnocení důkazů a porušil tak ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. V závěru svého vyjádření navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání nejvyšší státní zástupkyně podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, neboť bylo podáno z jiného důvodu, než je uvedeno v § 265b tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit, a zda je podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání nejvyšší státní zástupkyně je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. b) tr. ř. Obdobně zjistil, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Protože lze dovolání podat jen z důvodů taxativně uvedených v § 265b tr. ř., musel dále posoudit otázku, zda uplatněný dovolací důvod je možné považovat za důvod dovolání ve smyslu

§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jehož existence je zároveň podmínkou pro provedení přezkumu dovolacím soudem.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V jeho rámci je možné namítat jednak mylnou kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, a dále pak vadnost jiného hmotně právního posouzení, které záleží v nesprávném posouzení některé další otázky, nespočívající přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v posuzování jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva, zejména trestního, případně i jiných právních odvětví. Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

Při posuzování otázky, zda uplatněný dovolací důvod dopadá na zákonem vymezené podmínky, Nejvyšší soud shledal, že dovolatelka v souladu s ním uplatnila námitky směřující proti nesprávné aplikaci ustanovení o nutné obraně podle § 13 tr. zák.

V této části Nejvyšší soud podané dovolání posoudil jako opodstatněné, a protože neshledal důvody proto, aby dovolání odmítl, ve smyslu § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jako □□ i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

S ohledem na to, že byl obviněný napadeným rozhodnutím zproštěn obžaloby, která mu kladla za vinu skutek posouzený jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., je vhodné uvést, že se tohoto trestného činu dopustí ten, kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl, jestliže spáchal takový čin se zbraní.

Odvolací soud se s touto právní kvalifikací, podle níž trestné jednání obviněného posoudil soud prvního stupně, neztotožnil, a v odůvodnění dovoláním napadeném rozhodnutí rozvedl, že pracovníci bezpečnostní agentury po zadržení obviněného, neměli právo požadovat na obviněném osobní prohlídku. Pokud tak učinili, postupovali v rozporu s ustanovením § 83b tr. ř., v němž je přesně stanoveno, za jakých okolností může být takovýto úkon proveden. Proto odvolací soud dovodil, že osobní prohlídku může provést jen policejní orgán a nikdo jiný k tomu není povolán, a to žádný občan ani jako člen bezpečnostní ostrahy. Z těchto důvodů shledal, že obviněný byl oprávněn k odmítnutí osobní prohlídky, neboť jejím provedením by pracovníci bezpečnostní agentury překročili svá práva a dopustili by se protiprávního jednání. Obviněný s pistolí v ruce podle názoru krajského soudu nikomu nevyhrožoval a jediné čeho dosáhl, event. čeho dosáhnout chtěl, bylo neprovedení osobní prohlídky. Vzhledem k tomu byl postoj obviněného legitimní obranou proti neoprávněnému zásahu do jeho práv, a odvolací soud na základě tohoto závěru označil čin obviněného za jednání v rámci nutné obrany podle § 13 tr. zák.

Nejvyšší soud k této argumentaci odvolacího soudu považuje za potřebné zdůraznit, že podle ustanovení § 13 tr. zák. čin jinak trestný, kterým někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný tímto zákonem, není trestným činem. Nejde o nutnou obranu, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.

Z této dikce je zřejmé, že podstatou nutné obrany je odvrácení nebezpečí, které vzniká útokem směřujícím proti zájmu chráněnému trestním zákonem, a to činem, který by jinak byl trestným činem, namířeným proti útočnickovi. Jde o střet zájmů na ochraně různých společenských vztahů, a to na jedné straně zájem, který byl napaden útokem a na druhé straně zájem či zájmy útočníka, které jsou při nutné obraně obětovány, aby tak byl odvrácen útok. Stav nutné obrany je důvodem vylučujícím nedovolenost (protiprávnost) činu i jeho nebezpečnost pro společnost, takže čin

provedený v nutné obraně není trestným činem a nemůže být postižen trestem ani jinou sankcí (srov. rozhodnutí č. II/1965 Sb. rozh. tr.). Významné je též zmínit, že útok je jednání člověka, a to zpravidla konání nebo i opomenutí, které je úmyslné, protiprávní (nedovolené) a nebezpečné určitou měrou pro společnost (nikoli zcela nepatrnou). Z pojmu útoku vyplývá, že to musí být čin protiprávní, ale nikoli nutně též čin trestný, a proto nelze nutnou obranu použít proti jednáním dovoleným.

Jestliže odvolací soud ve svém rozhodnutí splnění podmínek nutné obrany podle § 13 tr. zák. dovodil z toho, že přímo hrozícím útokem na zájem chráněný trestním zákonem bylo ve vztahu k činu, který byl obviněnému obžalobou kladen za vinu, to, že pracovníci ochranné služby obchodního domu, nebyli oprávněni vyžadovat na obviněném provedení osobní prohlídky, neboť tento jejich požadavek byl v rozporu s ustanovením § 83b tr. ř., je potřeba uvést, že podle tohoto ustanovení je oprávněn nařídit osobní prohlídku předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce a s jeho souhlasem policejní orgán. Bez příkazu nebo souhlasu uvedeného v odstavci 1 může policejní orgán vykonat osobní prohlídku jen tehdy, jestliže příkazu nebo souhlasu předem dosáhnout nelze a věc nesnese odkladu, anebo jestliže jde o osobu přistiženou při činu nebo o osobu, na kterou byl vydán příkaz k zatčení.

Jak z tohoto ustanovení trestního řádu vyplývá, označuje jako osoby, které jsou k provedení osobní prohlídky oprávněny toliko orgány činné v trestním řízení. Je tedy patrné, že toto ustanovení lze vztahovat pouze na podmínky trestního řízení (podle § 12 odst. 10 tr. ř. jde o řízení podle trestního řádu). Podle skutkových okolností se však obviněný L. Š. předmětného činu dopustil v obchodním domě G. poté, co byl přistižen pracovníky bezpečnostní agentury při odcizení zboží a byl jimi vyzván k prokázání totožnosti a umožnění provedení osobní prohlídky s cílem nalézt odcizené zboží. Nejednalo se tedy o případ, kdy by již probíhalo trestní řízení, a z tohoto důvodu nebylo správné, pokud odvolací soud úvahy opíral o argumentaci vycházející z podmínek ustanovení § 83b tr. ř. Na skutečnost, že se nejednalo o trestní řízení, a zřejmě by k němu odcizení jedné lahve alkoholu ani nesměřovalo, poukázal i sám odvolací soud, když na straně 3 svého rozhodnutí v činu obviněného uvedl, že v odcizení láhve alkoholu za 400,- Kč lze sledovat znaky přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud považuje uvedené úvahy odvolacího soudu o neoprávněnosti výzvy pracovníků bezpečnostní služby k osobní prohlídce obviněného za mylné a nesprávné.

V daném případě je nutné počínání pracovníků bezpečnostní agentury, kteří nebyli povoláním státním orgánem, posuzovat z hlediska svémoci podle § 6 obč. zák., podle něhož za situace, kdy hrozí neoprávněný zásah do práva bezprostředně, může ten, kdo je tak ohrožen, přiměřeným způsobem zásah sám odvrátit. Dopadá na výjimečné případy, kde hrozí bezprostřední nebezpečí, že by právní ochrana poskytovaná státními orgány k tomu povolanými přišla pozdě. Proto občanský zákoník přiznává ohroženému právo, aby sám jednostranně aktivně tj. fakticky-donucením vlastní-svou mocí a silou, odvracel přiměřeným způsobem neoprávněný zásah, který bezprostředně hrozí jeho právu. Zákonné podmínky dovolené svémoci jsou: neoprávněnost zásahu, právo musí být bezprostředně ohroženo, svémoc musí být provedena přiměřeným způsobem, což souvisí i s ustanovením § 417 obč. zák., podle něhož ten, komu škoda hrozí, je povinen k jejímu odvrácení zakročit způsobem přiměřeným okolnostem ohrožení.

Jak je z těchto zásad patrné, pracovníci bezpečnostní služby, v daném případě naplnily podmínky svémoci podle § 6 obč. zák., neboť tím, že přistihli obviněného při drobné krádeži zboží v obchodním domě, obviněný neoprávněně zasáhl do práv majitele tohoto obchodu, a pokud by nebyl zajištěn, hrozilo, že s odcizeným zbožím odejde. Ze všech těchto zjištění vyplývá, že pracovníci bezpečnostní služby se za prokázaných okolností k obviněnému chovali přiměřeně, neboť jej nejprve vyzvali, aby je následoval do služební místnosti. Zde obviněného pouze slovně vyzývali, aniž by jakékoliv konkrétní úkony konaly, aby prokázal totožnost, a aby jim dobrovolně umožnil provedení osobní prohlídky, což jsou skutečnosti, které vyplývají ze skutkových zjištění.

Je však vhodné poznamenat, že nad jejich rámec z výpovědi svědka J. M., jak uvádí ve svém rozhodnutí na straně 3 soud prvního stupně, vyplývá i to, že obviněnému bylo dáno na výběr, zda se dobrovolně podrobí osobní prohlídce nebo zda počká na příjezd Policie České republiky, přičemž z žádného provedeného důkazu nevyplývá, že by zamýšleli provést takovouto osobní prohlídku proti vůli obviněného anebo že by dokonce již činili jakékoli úkony směřující k vynucení si takové osobní prohlídky.

Je proto zřejmé, že obviněný nebyl ze strany pracovníků bezpečnostní služby nikterak ve svých osobních právech omezen a postup ve vztahu k němu byl korektní, slušný a odpovídal podmínkám svémoci, jak má na mysli ustanovení § 6 obč. zák. S ohledem na tento závěr je nutné odmítnout úvahy učiněné odvolacím soudem ve vztahu k trestnému jednání obviněného o naplnění podmínek nutné obrany podle § 13 tr. zák. Pokud úkony pracovníků bezpečnostní služby byly perfektní, není proti nim nutná obrana připuštěna, poněvadž jde o výkon práva nebo povinnosti (srov. rozhodnutí č. 55/1977 Sb. rozh. tr.).

Nejvyšší soud tak na základě těchto úvah a závěrů shledal, že rozhodnutí odvolacího soudu je založené na nesprávném právním posouzení podmínek nutné obrany podle § 13 tr. zák. a dospěl ke zjištění, že dovolání státní zástupkyně je důvodné, neboť napadené rozhodnutí trpí vadami, pro které nemůže obstát. Proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 23 To 49/2006, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Českých Budějovicích přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Věc se tudíž vrací do té fáze trestního řízení, kdy proti rozsudku soudu prvního stupně obviněný podal odvolání, a na odvolacím soudu bude opětovně tento řádný opravný prostředek v potřebném rozsahu projednat s tím, že se odvolací soud bude muset v intencích Nejvyšším soudem v tomto rozhodnutí vyjádřenými právními názory znovu zabývat odvoláním obviněného podaným proti rozsudku soudu prvního stupně, jímž byl obviněný uznán vinným a znovu o něm rozhodnout.

Nad rámec uplatněného dovolacího důvodu však Nejvyšší soud považuje za vhodné poukázat na nesoulad mezi skutkovými zjištěními, jak jsou ve výroku rozsudku soudu prvního stupně popsána s uvedenou právní kvalifikací. Z uvedených skutkových zjištění, se totiž podává, že obviněný vyndal z pouzdra na opasku pistoli a mířil s ní na břicho J. M. se slovy „žádná prohlídka se konat nebude“. Takto popsané jednání totiž vzbuzuje vážné pochybnosti o tom, zda je jím dostatečně vyjádřen znak trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák., že „jiného nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl“. Je vhodné zmínit, že objekt, jímž je u předmětného trestného činu svobodné rozhodování člověka, je narušen tehdy, jestliže pachatel působí na svobodnou vůli jiné osoby násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy a tím ji nutí k tomu, aby se podrobila jeho vůli a v souladu s ní něco konala, opominula nebo trpěla. Z toho plyne, že jedním ze znaků skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. je požadavek, aby pachatel jiného „nutil“, tedy působil na jeho svobodnou vůli se samostatně rozhodovat, ve snaze tuto ovlivnit v souladu s tím, co po něm žádá (aby něco konal, opominul nebo trpěl) a volí přitom prostředky donucení (násilí, pohrůzku násilí nebo pohrůzku jiné těžké újmy). Z toho je zřejmé, že pro naplnění skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 tr. zák. násilí nebo pohrůzka násilí musejí být prostředkem k vynucení určitého chování (srov. rozhodnutí č. 25/1983 Sb. rozh. tr.) a znak, že pachatel jiného „nutí“, tak musí být objektivně v jednání obviněného prokázán. V projednávané věci však skutková zjištění těmito podmínkám nenasvědčují.

Nejvyšší soud podotýká, že z obsahu spisu, který je vyjádřen i v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, jsou ve výpovědích svědků J. M. a H. V. uvedeny další skutečnosti, které nejsou zaneseny do skutkových zjištění, z nichž by bylo možné naplnění uvedeného znaku dovodit. Jedná se především ve výpovědi J. M. o sdělení, že obviněný uvedl, „vy mě tady prohlížet nebudete a ani nikdo jiný“. Svědkyně H. V. vypověděla, že v době, kdy obviněný začal na J. M.

zbraní mířit, slyšela, jak řekl „ne, vy mě stejně pustíte“. Takto pronesená slova sice poněkud důrazněji vyjadřují, že obviněný svou výhrůžkou nabitou zbraní mířící na břicho J. M., vyžadoval propuštění, avšak ani v těchto slovech nelze bez pochybností spatřovat opodstatněný závěr, k němuž dospěl soud prvního stupně ve svém rozhodnutí na straně 7, kde uvedl, že obviněný tímto jednáním chtěl docílit toho, aby byl bez dalšího propuštěn na svobodu a nebyl předán Policii ČR. Pro takový závěr by ani v těchto uvedených výpovědích nebyla dostatečná opora.

Navíc dovolací soud poukazuje, že skutková zjištění, důraznější výrazy obviněným pronesené neobsahovala. Rozšíření o ně v současném stavu řízení, kdy se věc vrátila do stádia po podání odvolání, které podal jen obviněný ve svůj prospěch, nelze postupovat v rozporu se zásadou zákazu „změny k horšímu“ (reformationis in peius), která by nepochybně byla porušena, pokud by skutkový stav byl v neprospěch obviněného o další skutečnosti doplněn (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2006, sp. zn. I. ÚS 670/2005).

Vzhledem k důslednému chápání zákazu reformace in peius jako garance svobody odvolacího práva, nelze do výroku v popisu skutku zahrnout ani případná další prohlášení obviněného, jímž by se jeho jednání stalo závažnějším, neboť by se tím nepochybně zhoršilo postavení obviněného. Je proto nutné pro úvahy o právní kvalifikaci vycházet z takového popisu činu, jaký je uveden ve výroku rozsudku soudu prvního stupně a za podmínky, že není naplněn jeden z formálních znaků skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. jak je výše uvedeno, zvažovat, zda popsaná skutková zjištění naplňují znaky jiného trestného činu např. § 197a tr. zák.

P o u ě n í : Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 17. května 2006

Předsedkyně senátu:

JUDr. Milada Šámalová